

Csák Gyöngyi

Valahányszor

Lakásom központi helye az erkély.
Shakespeare óta nem volt hatékonyabb
és hatásosabb jelenet,
valahányszor itt állok, felidéződik
az intéshez fűződő,
fájdalommal vegyes szégyen,
az erkély foglya azóta is
az éjszakáé, talán álmoké vagyok,
a harmadik évezred korlátja mögül
hallgatom az éjszaka képébe
böfögő, szuszogó várost,
a falak mögött rejtezők
lélekzsugorodása már-már kitapintható,
mintha könnyörögne a veszíthető
és a kiszolgáltatott;
az utolsó kétségbe taszító
színházi óra óta először oszlik fel
és szivárog szét bennem
a tehetetlen szigor.

Kivet magából

Kivet magából a lét,
ajándékait alattomban
sorra visszalopja –
nem igaz, hogy nincs,
hogy nem maradt belül semmi,
csupán az ocsúdás lassúbb
a változó világ dolgaira,

valami bujkál a levegőben
valami folyton azt sugallja:
a haza nevű édenből
kilakoltatnak lassan.

Pérel Zsuzsa: Asta Nielsen, 1978 (falikárpit, gyapjú, pamut, selyem, toll, 80×65 cm, Kovács Gábor Gyűjtemény)